

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **N. R.**, zastoupená JUDr. Václavem Kalinou, advokátem se sídlem Heydukova 101/2, Písek, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihočeského kraje**, se sídlem Lannova tř. 193/26, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 8. 3. 2018, č. j. 50 A 59/2017 – 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč k rukám jejího zástupce, advokáta JUDr. Václava Kaliny, a do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně se žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „*krajský soud*“) domáhala ochrany před nezákonným zásahem žalované ze dne 27. 6. 2017, spočívajícím ve výzvě a následném vynucení odebrání identifikačních údajů (zejména pak vzorku DNA na základě odběru biologického materiálu) žalobkyně. K tvrzenému nezákonnému zásahu došlo v souvislosti se zahájením trestního stíhání žalobkyně na základě usnesení žalované ze dne 26. 6. 2017, č. j. KRPC-28017-23/TČ-2017-02058, pro podezření ze spáchání několika přečinů – úvěrových podvodů. Dne 27. 6. 2017 byla žalobkyně vyslechnuta a současně u ní byly provedeny tyto úkony: popis, kriminalistické otisky, daktyloskopické otisky a odběr biologického materiálu (ústní stěr); dále společně jen „*identifikační úkony*“. Záznam o provedených identifikačních úkonech byl následně vložen do informačního systému FODAGEN.

[2] Krajský soud shledal žalobu důvodnou. Rozsudkem ze dne 8. 3. 2018, č. j. 50 A 59/2017 – 35, určil, že zásah žalované vůči žalobkyni byl nezákonný, žalované přikázal odstranit negativní důsledky tohoto nezákonného zásahu [nedůvodně evidované výsledky úkonů dle § 65 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „*zákon o policii*“)] a nařídil jí provést likvidaci nezákonně získaných identifikačních údajů žalobkyně.

[3] Krajský soud uvedl, že v projednávané věci je klíčové vyřešení otázky, zda postup žalované při provádění identifikačních úkonů byl přiměřený okolnostem konkrétního případu, resp. je třeba posoudit proporcionalitu zásahu do práva na informační sebeurčení žalobkyně.

[4] Poukázal na to, že zákonná podmínka pro požadování identifikačního úkonu žalovanou má oporu v § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii, neboť toto ustanovení stanoví, že osoba, u níž mají být identifikační úkony provedeny, musí být obviněná nebo podezřelá z úmyslného trestného činu. Ačkoli v době posuzování věci krajským soudem neprobíhalo trestní stíhání žalobkyně (usnesení o zahájení trestního stíhání žalobkyně bylo zrušeno jako neodůvodněné usnesením státní zástupkyně ze dne 27. 7. 2017, č. j. ZT 183/2017 – 21), krajský soud dovodil, že v důsledku sdělení obvinění ze dne 26. 6. 2017 byla splněna zákonná podmínka pro provedení identifikačních úkonů, neboť dne 27. 6. 2017 byly učiněny u osoby, která byla obviněna ze spáchání úmyslného trestného činu. Jakkoli byla zmíněná zákonná podmínka (subjektivní stránka trestného činu) ve smyslu § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii naplněna, dle krajského soudu bylo třeba rovněž zvážit proporcionalitu potenciálního zásahu do práva žalobkyně na informační sebeurčení.

[5] Krajský soud zdůraznil, že ze správního spisu a z listin předložených žalobkyní se podává, že kromě naplnění subjektivní stránky trestného činu policejní orgán neučinil žádnou kvalifikovanou úvahu o tom, proč je právě ve věci žalobkyně nutné přikročit k identifikačním úkonům, zejména k odběru biologického materiálu za účelem získání profilu DNA. Jinak řečeno, úlohou žalované bylo zvažovat přiměřenost provádění identifikačních úkonů okolnostem konkrétního případu, neboť není možné k nim přistoupit u každého podezření z úmyslného trestného činu. Této povinnosti ovšem žalovaná nedostála - nezohlednila dosavadní bezúhonnost žalobkyně, ani závažnost trestné činnosti, na základě které byly provedeny identifikační úkony. V této souvislosti krajský soud poukázal na to, že žalobkyně byla obviněna ze spáchání přečinu, tedy typově méně závažného trestného činu. V případě, že by soud shledal její vinu, žalobkyni by hrozil trest odnětí svobody až na dvě léta nebo zákaz činnosti; v případě, že by svým činem způsobila větší škodu (tj. škodu dosahující částky nejméně 50 000 Kč), pak by jí hrozil trest odnětí svobody na jeden rok až pět let nebo peněžitý trest. Kromě toho krajský soud poukázal na to, že trestní stíhání proti ní bylo zahájeno poté, co se dostavila na služebnu policie, aby podala vysvětlení, neboť se cítila být poškozena jednáním třetí osoby; téhož dne pak byly žalobkyni provedeny identifikační úkony, včetně odběru vzorků DNA (tzv. bukální stěr).

[6] Dle krajského soudu není jasné, jaký účel měl být provedením identifikačních úkonů u žalobkyně dosažen, zvláště pak pokud se jedná o odběr biologického materiálu. Tento účel nelze dovodit ze spisového materiálu poskytnutého žalovanou ani z jejího vyjádření k žalobě. Aby mohlo být právo žalobkyně na informační sebeurčení omezeno,

neboť je nezbytné u ní provést identifikační úkony, muselo by toto omezení obstát v třísložkovém testu proporcionality (tj. kritérium vhodnosti, dále potřebnosti a nakonec poměřování v kolizi stojících práv). Krajský soud byl toho názoru, že použitý prostředek v podobě provedení identifikačních úkonů v rozsahu učiněném žalovanou u žalobkyně je sice prostředkem způsobilým k dosažení cíle, tj. k získání osobních údajů žalobkyně pro účely její budoucí identifikace, jeho potřebnost s ohledem na individuální okolnosti daného případu však byla krajským soudem zpochybněna (viz výše). Pokud tedy postup žalované, byť v jednom z kroků testu proporcionality, neobstál, omezení práva žalobkyně na informační sebeurčení bylo nezákonné. S ohledem na shora uvedené krajský soud dospěl k závěru, že jednání žalované proto lze považovat za nezákonný zásah.

[7] Proti rozsudku krajského soudu podává žalovaná (dále jen „*stěžovatelka*“) kasační stížnost z důvodu, který podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[8] Stěžovatelka uvádí, že § 65 zákona o policii je jednoznačným, transparentním a předvídatelným právním titulem pro získávání osobních údajů pro účely budoucí identifikace, přičemž ve spojení s § 60, § 79 a § 85 téhož zákona i titulem pro jejich další zpracování. Přesným vymezením trestných činů (tj. všech úmyslných), u jejichž pachatelů policie může zpracovávat osobní údaje, a nastavením jasných pravidel pro jejich zpracování, je naplňován princip přiměřenosti dle § 11 zákona o policii. V souvislosti s odběrem osobních údajů pro účely budoucí identifikace nelze kategorizovat trestné činy podle jejich závažnosti, neboť každý úmyslný trestný čin představuje zásah do chráněného zájmu osob, resp. společnosti. Osoba, která se dopustí úmyslné trestné činnosti, si musí být vědoma následků s tím spojených. Jsou-li shromážděny údaje pachatelů této trestné činnosti, zásah do jejich soukromí je nepochybně menší než dopady jimi páchaných trestných činů.

[9] V této souvislosti odkazuje například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 4 As 168/2013 – 40, dle nějž pokud je pachatel pravomocně odsouzen za úmyslnou trestnou činnost, je zpracování jeho osobních údajů odůvodněno povahou trestné činnosti - konkrétně zaviněním ke spáchanému trestnému činu ve formě úmyslu. V judikovaném případě kasační soud rovněž uvedl, že zákon opravňuje policii zpracovávat osobní údaje i u osob obviněných nebo podezřelých ze spáchání trestných činů, které jsou obecně zákonem vymezeny jako úmyslné, včetně hospodářských trestných činů. Pokud zákonodárce v § 65 zákona o policii stanovil kritérium v podobě subjektivní stránky trestného činu, podle všeho považoval z hlediska zásady proporcionality takový zásah do ústavně zaručených práv za ospravedlnitelný s ohledem na zájem společnosti na ochranu před pachateli trestné činnosti.

[10] Dále stěžovatelka poukazuje na to, že proti žalobkyni bylo zahájeno trestní stíhání pro podezření ze spáchání několika úvěrových podvodů. Tvrdí, že zvážila přiměřenost identifikačních úkonů vzhledem k okolnostem daného případu (neuvádí ovšem, jaké konkrétní okolnosti zvažovala – pozn. NSS). Nesouhlasí také s postupem krajského soudu, který – ač uvedl, že mu nepřísluší se vyjadřovat k důvodnosti obvinění žalobkyně – přesto poukazoval na skutečnosti, které nastaly až po provedení identifikačních úkonů (viz odstavec 24 napadeného rozsudku).

[11] Brojí také proti názoru žalobkyně v žalobě, že identifikační úkony by měly být prováděny zejména u pachatelů násilné nebo obdobné trestné činnosti. Dle stěžovatelky totiž nelze tvrdit, že osoby podezřelé ze spáchání hospodářské trestné činnosti by se nemohly dopustit např. trestné činnosti násilného charakteru.

[12] Stěžovatelka se rovněž vymezuje proti závěrům rozsudku Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „*ESLP*“) ze dne 4. 12. 2008, ve věci S. a Marper proti Spojenému království č. 30562/04 a 30566/04; dále jen „*věc S. a Marper*“ (na toto rozhodnutí odkazovala žalobkyně v žalobě a krajský soud jej v napadeném rozsudku též zmiňoval – pozn. NSS). Uvádí, že šlo o případ, při němž docházelo ke zpracování a uchování profilu DNA u osob podezřelých ze spáchání trestné činnosti, které nebyly odsouzeny. Připomíná však, že v českém právním řádu existuje mechanismus nastavený pro likvidaci osobních údajů, které nejsou nadále potřebné pro plnění úkolů policie. Pokud je určitá osoba zproštěna obžaloby či je stíhání proti ní zastaveno, může být podle stěžovatelky rozhodnuto o likvidaci osobních údajů „*při zohlednění kriminální minulosti této osoby a dalšího probíhajícího trestního řízení*“.

[13] K oprávněnosti zpracování osobních údajů stěžovatelka uvádí, že k němu dochází s ohledem na požadavek k předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti, k čemuž je ze zákona povinna. Je přesvědčena, že její zákonné oprávnění je zároveň její povinností k provedení identifikačních úkonů, aby bylo možné identifikovat určitou osobu, která spáchá trestný čin a zanechá po sobě stopy, přičemž statisticky je prokázáno, že pachatelé úmyslných trestných činů jsou častějšími recidivisty. Nakonec podotýká, že žalobkyni byl proveden bukální stěr (tj. z úst). Dle judikatury Ústavního soudu se tudíž jednalo o neinvazivní metodu, a tím spíše šlo toliko o nepatrný zásah do integrity žalobkyně, který byla povinna strpět, neboť takový úkon sloužil k ochraně společnosti před trestnou činností.

[14] Žalobkyně se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem. Namítá, že stěžovatelka v kasační stížnosti obhajuje svůj postup zejména s poukazem na její obecné úkoly, nicméně nezabývá se specifiky nynějšího případu. Stěžovatelka dle ní v celém soudním řízení poukazuje na to, že jednala v zákonných mezích, již ovšem nezohledňuje, zda v tomto konkrétním případě postupovala přiměřeně. Žalobkyně v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2017, č. j. 1 As 13/2017 – 93, který zpřesnil a doplnil již zmiňovaný rozsudek č. j. 4 As 168/2013 – 40. Podotýká také, že nikdy nebyla za trestný čin odsouzena, a tudíž neobstojí premisa dle rozsudku č. j. 4 As 168/2013 – 40, dle nějž pokud se určitá osoba dopustila úmyslného trestného činu, musí počítat s následky svého protiprávního jednání. Nakonec se dovolává závěrů rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 30 Cdo 2778/2011, byť se jednalo o občanskoprávní spor, avšak podstata věci je zde obdobná jako v případě žalobkyně, tj. nebyl znám účel, pro který měl sběr osobních údajů sloužit.

[15] Nejvyšší správní soud při projednávání kasační stížnosti zjistil, že je u Ústavního soudu pod sp. zn. Pl. ÚS 7/18 vedeno řízení o návrhu krajského soudu na zrušení § 65 odst. 1 zákona o policii ve slovech „*a odebírat biologické vzorky umožňující získání informací o genetickém vybavení*“ a § 65 odst. 5 téhož zákona, a proto předseda senátu řízení o kasační

stížnosti usnesením ze dne 29. 5. 2018, č. j. 9 As 124/2018 - 37, přerušil podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. Poté, co Ústavní soud nálezem ze dne 22. 3. 2022, Pl. ÚS 7/18, rozhodl tak, že návrh na zrušení § 65 odst. 1 zákona o policii ve slovech *„a odebírat biologické vzorky umožňující získání informací o genetickém vybavení“* zamítl a ve zbytku návrh odmítl, předseda senátu usnesením ze dne 21. 4. 2022, č. j. 9 As 124/2018 - 43, rozhodl o pokračování v řízení podle § 48 odst. 6 s. ř. s. a umožnil účastníkům se k věci znovu vyjádřit; této možnosti ovšem nevyužili.

[16] Nejvyšší správní soud poté přistoupil k vlastnímu posouzení věci; nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost dle § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatelku jedná pověřená osoba s příslušným právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Napadený rozsudek přezkoumal v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Podstatou sporu v nyní projednávaném případě je, zda stěžovatelka byla oprávněna u žalobkyně provést identifikační úkony s pouhým poukazem na to, že proti ní bylo zahájeno trestní stíhání pro podezření ze spáchání několika přečinů – úvěrových podvodů.

[19] Stěžovatelka své oprávnění k provádění identifikačních úkonů dovozuje z § 65 zákona o policii, ve spojení s § 60, § 79 a § 85 téhož zákona. Jestliže bylo zahájeno trestní stíhání žalobkyně pro podezření z **úmyslného** trestného činu, stěžovatelka je přesvědčena, že se provedením identifikačních úkonů nemohla dopustit nezákonného zásahu. Tvrdí, že pokud jí zákon umožňuje tyto identifikační úkony v případě daného typu trestných činů provádět, s ohledem na její zákonnou povinnost k předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti je tím pádem i povinna u daných typů trestních činů tyto úkony provádět. Z uvedeného je patrné, že stěžovatelka nerozporuje, že před provedením identifikačních úkonů neprovedla žádný test proporcionality ve vztahu k zásahu do práv žalobkyně. Má totiž za to, že pro provedení identifikačních úkonů postačoval samotný fakt, že žalobkyně byla obviněna z úmyslného trestného činu.

[20] Výše uvedené argumentaci stěžovatelky Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje.

[21] Dle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii, policie **může** při plnění svých úkolů pro účely budoucí identifikace u osoby **obviněné ze spáchání úmyslného trestného činu** nebo osoby, které bylo **sděleno podezření pro spáchání takového trestného činu**, snímat daktyloskopické otisky, zjišťovat tělesné znaky, provádět měření těla, pořizovat obrazové, zvukové a obdobné záznamy a odebírat biologické vzorky umožňující získání informací o genetickém vybavení.

[22] Policejní orgány při postupu dle výše zmíněného ustanovení vystupují v postavení správního orgánu, neboť vytvářejí a spravují databázi údajů použitelných pro pátrání po trestné činnosti a její potírání. Neobstarávají však důkazy pro objasnění trestní věci, v níž

byla předvolaná osoba (zde žalobkyně) obviněna, současně identifikační úkony jako takové nijak nevedou k naplnění účelu trestního řízení proti předvolané osobě (na rozdíl od úkonů podle § 114 trestního řádu); srovnej již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 13/2017 – 93 (všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz).

[23] V již zmiňovaném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 7/18 (dostupný z http://nalus.usoud.cz) shledal Ústavní soud úpravu obsaženou v § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii ústavně konformní. Konstatoval zde mimo jiné, že tato právní úprava vyhovuje minimálním požadavkům na zákonný podklad pro zásah do práva na ochranu soukromého života. *Obiter dictum* však připustil, že zmiňovaná právní úprava je příliš obecná (zejména co se týče široké personální působnosti), a proto může být policií nadužívána; obecnost právní úpravy však dle Ústavního soudu nezpůsobuje její protiústavnost.

[24] Jak již bylo řečeno v odstavci [1] výše, proti žalobkyni bylo dne 26. 6. 2017 zahájeno trestní stíhání pro podezření z několika přečinů – úvěrových podvodů. Úvěrový podvod je z hlediska subjektivní stránky úmyslným trestným činem, a tudíž se jedná o trestný čin, s nímž se pojí **možnost** provedení identifikační úkonů policejními orgány dle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii. Již z gramatického výkladu tohoto ustanovení (viz odstavec [21] shora) je však zřejmé, že se jedná o **oprávnění (nikoli povinnost)** policejních orgánů k provedení identifikačních úkonů v případě naplnění subjektivní stránky trestného činu spáchaného podezřelým, resp. obviněným.

[25] Ačkoliv byla v daném případě naplněna zmíněná zákonná podmínka (subjektivní stránka trestného činu) ve smyslu § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii, stěžovatelka měla rovněž zvážit **proporcionalitu potenciálního zásahu** do práva na informační sebeurčení žalobkyně, jako předvolané osoby, a to s ohledem na specifické okolnosti daného případu (srovnej již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 13/2017 – 93). Naplnění subjektivní stránky totiž nepředstavuje jediný předpoklad zákonnosti zásahu, jak správně uvedl krajský soud v napadeném rozsudku. Nelze proto přisvědčit argumentaci stěžovatelky, že pokud zákonodárce ve zmiňovaném ustanovení zákona o policii stanovil kritérium v podobě subjektivní stránky trestného činu, s ohledem na zájem společnosti na ochranu před pachateli trestné činnosti považoval z hlediska zásady proporcionality každý takový zásah do ústavně zaručených práv osob, u nichž jsou identifikační úkony provedeny, za ospravedlnitelný.

[26] Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelkou, že by měl zájem na efektivním vyšetřování trestné činnosti v každém jednotlivém případě bez dalšího převážit nad právem jednotlivce na ochranu jeho soukromí a integrity. Přiměřeností provedení identifikačních úkonů jsou policejní orgány povinny se zabývat v každém jednotlivém případě a za tímto účelem jsou povinny provést test proporcionality a vážit všechny relevantní okolnosti, zejména pak povahu trestného činu a osobu obviněného, resp. podezřelého. V nynějším případě krajský soud tyto okolnosti trefně shrnul na stranách 6 až 7 napadeného rozsudku, přičemž nejzásadnější z nich je, že žalobkyně byla stíhána toliko za přečin, nebyla nikdy odsouzena za trestný čin a identifikační úkony u ní byly provedeny poté, co se dostavila na policii v domnění, že je poškozena trestněprávním jednáním třetí osoby (viz také odstavec [5] výše). **Nejvyšší správní soud podotýká, že nelze obecně připustit, aby policejní**

orgány mohly plošně shromažďovat identifikační údaje bez dalšího u všech podezřelých či obviněných osob ze spáchání úmyslného trestného činu, a to bez ohledu na konkrétní okolnosti případu.

[27] Ostatně také Ústavní soud v již zmiňovaném nálezu ve věci Pl. ÚS 7/18 uvedl, že samotné předvolání k provedení identifikačních úkonů musí obsahovat nejen všechny zákonem stanovené náležitosti (označení kdo, kdy, kam, v jaké věci a z jakého důvodu se má dostavit a jaké jsou právní následky v případě, že se nedostaví), nýbrž v němž musí být uvedeno také **odůvodnění potřeby provedení identifikačních úkonů z hlediska přiměřenosti potenciálního zásahu** (viz k tomu též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 3 As 335/2017 - 33).

[28] Správní spis v nyní projednávané věci, jehož kopii stěžovatelka kasačnímu soudu zaslala, však neobsahuje žádné písemné předvolání či výzvu žalobkyni k provedení identifikačních úkonů. Je zde obsažena toliko listina s označením *Žádost o provedení identifikačních úkonů* ze dne 27. 6. 2017, v níž je příslušný policejní specialista požádán, aby u žalobkyně provedl tyto úkony: popis, kriminalistické otisky, daktyloskopické otisky a odběr biologického materiálu (ústní stěr), a byl požádán o vložení záznamu o provedeném identifikačním úkonu do informačního systému FODAGEN. V žádosti se dále uvádí, že žalobkyně se provedení identifikačních úkonů podrobí dobrovolně, resp. že se jim podrobila. Ve správním spise však není obsažena žádná listina, která by obsahovala odůvodnění potřeby provedení identifikačních úkonů právě u žalobkyně, a to z hlediska proporcionality potenciálního zásahu.

[29] Test proporcionality však musí v každém případě provést alespoň soud v řízení o správní žalobě tvrdící nezákonnost takového úkonu (srovnej již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 335/2017 – 33, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 9. 2013, sp. zn. I. ÚS 2661/13 , či ze dne 4. 3. 2013, sp. zn. I. ÚS 3721/12).

[30] Této povinnosti krajský soud v nynějším případě dostál a test proporcionality v napadeném rozsudku provedl. Naproti tomu stěžovatelka nepředložila v řízení před krajským soudem argumenty svědčící o přiměřenosti jejího zásahu do práv žalobkyně. Svůj postup v žalobě a také v kasační stížnosti odůvodňovala pouze poukazem na subjektivní stránku daného trestného činu a na obecné úkoly policie při předcházení, odhalování, vyšetřování trestných činů a stíhání pachatelů; nezabývala se však specifiky nynějšího případu. Nejvyšší správní soud obecně souhlasí se stěžovatelkou, že postup podle § 65 zákona o policii slouží k legitimnímu cíli (tj. k předcházení, odhalování, vyšetřování trestných činů a stíhání pachatelů) a není *a priori* vyloučen ani u všech trestných činů hospodářských (srovnej již zmiňovaný rozsudek č. j. 4 As 168/2013 – 40). Na druhé straně je však ve shodě s krajským soudem přesvědčen, že stěžovatelka měla nejpozději v řízení před krajským soudem vysvětlit **ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu**, proč se domnívá, že v tomto konkrétním případě postupovala přiměřeně, a proto se nedopustila vůči žalobkyni nezákonného zásahu.

[31] Nejvyšší správní soud neshledal jako pochybení krajského soudu, že v napadeném rozsudku odkazoval na skutečnosti, které nastaly až po provedení identifikačních úkonů (zejména to, že usnesení o zahájení trestního stíhání žalobkyně bylo zrušeno jako

neodůvodněné usnesením státní zástupkyně ze dne 27. 7. 2017). Podstatné totiž je, že zrušení trestního stíhání žalobkyně nebylo nosným rozhodovacím důvodem, pro který krajský soud shledal žalobu důvodnou, ale jednalo se o argument vyslovený nad rámec nutného, kterým krajským soud hodlal podpořit své dříve vyslovené závěry (viz odstavec 27 napadeného rozsudku). Takovému postupu nelze nic vytknout.

[32] Stěžovatelka nakonec v kasační stížnosti tvrdí, že rozsudek ESLP ve věci *S. a Marper* není v dané věci přiléhavý. Nejvyšší správní soud toto tvrzení nerozporuje. Stejný postoj ke zmíněnému rozhodnutí však zaujal také krajský soud, a proto z jeho závěrů nevycházel, ačkoli se jich žalobkyně dovolávala ve své žalobě. Krajský soud pouze shrnul závěry tohoto rozsudku a konstatoval, že ESLP se v něm zabýval výlučně otázkou, zda je z hlediska čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ospravedlnitelné uchovávání otisků prstů a vzorků a profilů DNA v národní databázi v případě obviněných osob, které (v konečném důsledku) však nebyly odsouzeny, nikoliv tím, zda je přípustné obecně takové vzorky odebírat a uchovávat (tedy otázkou, kterou se zabýval v nyní projednávané věci).

[33] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že napadený rozsudek je v souladu se zákonem. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[34] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Na náhradu nákladů řízení má naopak právo žalobkyně, která byla procesně úspěšná. Přiznaná náhrada nákladů řízení žalobkyně spočívá v odměně jejího zástupce za řízení o kasační stížnosti, a to ve výši 3 100 Kč za jeden úkon právní služby, kterým bylo vyjádření ke kasační stížnosti [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu náleží zástupci žalobkyně též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za daný úkon. Zástupce žalobkyně doložil, že je plátcem DPH (§ 14a advokátního tarifu), a proto se takto vypočtená odměna a náhrada hotových výdajů zvyšuje o částku odpovídající této dani (sazba daně 21 %), konkrétně o 714 Kč. Celková částka tak činí 4 114 Kč. Stěžovatelka je povinna uhradit žalobkyni uvedenou částku ve lhůtě 30 dní ode dne právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jejího zástupce JUDr. Václava Kaliny, advokáta.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. května 2022

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu